

≈ A kárhozat éjjele ≈

II. rész

Anglia

Írta: Izolde Johannsen

1. Fejezet: Isten szolgái

*Angolszász-királyságok, Holy-Island, Lindisfarne
793. június 7.*

– Hozzád menekülök Uram, ne szégyentüljek meg soha! Ments meg, szabadíts meg irgalmasan! Légy erős kősziklám ahova mindig mehetek, melyet segítségemre rendeltél, mert te vagy az én sziklaváram. Istenem hallgasd meg könyörgésem, ments meg a bűnösök kezéből, az álnok és erőszakos emberek markából!

– Ez nagyon szép volt Caspar, de ez az öregember könyörgése, nem Ászáf zsoltára.

A vámpír elmosolyodott, ahogy visszaemlékezett tanítójával folytatott korábbi beszélgetésére, az arcára kiülő döbbenetre, ami az ő válaszát kísérte.

– Csaknem ezer éve létezem-e földön, úgy vélem ez kimeríti az öregember fogalmát atyám.

Nemrég szállt le az est. A vámpír a tomboló erőket figyelte, a tenger felbőszült ostromát, ahogy a partmenti sziklákra fehér tajtékot öklendez újra meg újra. Szürke köpenyét tépte, cibálta a haragos szél. A csuklyát rég lerántotta fejről, sötét hajába vízcseppek fészkeltek. Minden éjjel ugyanez zajlik, vad küzdelem a túlélésért, az elemek szeszélyes játéka, melyben összetörik a gyenge, de tobzódik az erős. Ezért szereti Britanniát; éppoly elvadult, kiszámíthatatlan, akárcsak ő maga.

Az otthonaként gondolt erre a szigetre. A mindig szürke, nyirkos vidék befogadta, eddigi létezése legki egyensúlyozottabb évtizedeivel ajándékozta meg. Caspar egy álom gyermeke volt, az Istenek Ligetében

élő ligúr-kelta törzsfő méltó utódja, a Tűzkígyó fia. Uralkodásra, hódításra, harcokra szánták az imák, erről szóltak a jóslatok, melyek talaján fogant, de az istenek máshogy döntöttek. Emberi sorsa a rómaiak markában roppant ketté születése hajnalán, a hajdani kelta rab-szolga nehéz örökséget cipelt magával, mely akárcsak a bőrét díszítő törzsi tetoválás, levakarhatatlanul beleégett egész lényébe. Nem menekülhetett a haláltól, mint ahogy nem menthette meg senki sem végzetétől. Nagyobb erők játékszerévé vált, egy vámpír eszményképét hivatott betölteni. Saját bosszúszomja lökte át a halhatatlanok világába, amikor pedig rádöbbsent a felszín alatt rothadó igazságra, már elkésett mindennel; a tökéletes utód szerepébe zártan feláldozta saját halandó lelkét. A mezopotámiai nemesember alakjában létező térítő már nem érthette meg fia felemelkedését, a Pompejit elsöprő tragikus vulkánkitörésben az élőkkel együtt ő maga is odaveszett.

A mindössze tizenöt éves fiú testébe zárt fiatal vámpír ezt követően, atyja örökébe lépett. A Nyugat-Római Birodalom vámpír helytartója, valamint Britannia mindenkori uraként jogot formált a terület egészére, beleértve az ott élő teremtményeket is. Élők, félvérek, vámpírok sorsa függött tőle, aki eldobva halandóságát, az öröklétet választotta. A nyomában loholó, római-breton vérfarkasok egymást követő generációi csöndes árnyként kísérték bármerre vetődjön is. Összekötötte őket a hajdani szövetség, így az eljövendő korok rendre újabb falkatagot kergettek elé. Jelen voltak akkor is, amikor Caspar bosszút állt nővére, Rhiannon hercegnő – az asszír területek vámpír úrnőjének – lemészárlása miatt. Rituálisan kivégezte a halhatatlanok megválasztott királyát.

A kényszerű száműzetésbe már nem kísérhették el. A támadásban résztvevő vérfarkasok mindegyike odaveszett azon az éjjelen. Csak egy maradt meg a régi falkából, Aetius elátkozott fia, mert őt maga Caspar

küldte el, még jóval a merénylet előtt, így Carpilio biztonságos távolban élhette meglehetősen hosszú életét. Távol tőle, az eleven haláltól.

Innen a szírtról messzire ellátott s úgy döntött, időzik még a szabad ég alatt, mielőtt visszatérne a monostorba. Lassan végigsétált az épület felé vezető ösvényen, majd elérte a szürke sziklát. Megsimította a kezdetleges vésetet, mely az ismert világ körvonalát hivatott megjeleníteni. Egy helyütt vörös csík vágta el az országokat. Caspar ábrándozva végighúzta mutatoujját a határvidéken, noha tudta, ha átlépi a vörös határt, a fejére vadászó bérgyilkosok azonnal elkapják. Wulvard király hóhéreként minden idők legnagyobb vérdíját tűzték ki rá a Fellegvár teljhatalmú urai, Antonius és Rufus, a protektorátus vezetői. Távollétében halálbüntetés terhe mellett száműzték, az ezer évre szóló belépési tilalom már a merénylet másnapján kezdetét vette. A Kelet-Római Birodalom mindenkori területe, élen Rómával, tiltott övezetté vált számára, a bukott helytartó mozgástere erősen leszűkült, így visszatért kedvelt ókori élőhelyére, Britanniába.

Megállt még, ezüstös pillantása a horizontot fürkészte, azt a sávot ahol összeér ég és víz. A tenger titkokat rejtett, kifürkészhetetlen, elérhetetlen titkokat.

Az élők kis kunyhói parányi mécsesekként ragyogtak, s imitt-amott a nemesek hajlékai, őrtornyok, várak pislákolnak a sötétben. A breton ősök leszármazottai időközben egyszerű földművesekké lettek. Békében természetették növényeiket, marhát hajtottak, halásztak, mindeközben szüntelen dacolva az elemekkel. Őseik vallása feledésbe merült a kereszténység terjedésével, már csak a mesékben, a hősi sagákban bukkantak elő a régi korok istenei. A hatszáz éves elején ír szerzetesek vándoroltak fel a partmenti sziklákon, hogy életüket, tudásukat a pogányok megtérítésének szenteljék. Caspar érdeklődő figyelemmel hallgatta a falubeliek

elbeszéléseit. Megpróbált emberként létezni közöttük, de ehhez ismernie kellett a helyiek szokásait, a családok történetét, így óhatatlanul megváltozott hozzáállása a halandókhoz. Mialatt végigkísérte az itteni generációkat, már nemcsak a halászokat, pásztorokat, hanem a kolostorok lakóit is sajátjainak érezte.

Ezek az élők egészen máshogy viszonyultak hozzá. Nem sejtették mérhetetlen hatalmát, csak külsejét látták. Kedvelték a nyílt, bátor tekintetű ifjút, akinek arca örökre a kortalan lélek elé égett, levehetetlen maszkként. Casparnak egyaránt szabad bejárása nyílt nemcsak a kunyhókba, hanem a várakba is. Ha már fajtája kivette magából, azokhoz fordult, akiket oly rég elveszített – az emberekhez. Általuk vélte megtalálni sosemvolt lelki békéjét. A római köztársaság idején született vámpír súlyos titkokat hordozott magában. Oly korban élt halandóként, melynek pillanatai mélyen beleégtek, és még a Birodalom vágyott összeomlása sem feledtethette a szenvedés éveit. Elvesztett mindent és mindenkit, akihez valaha is kötődött. Embert, félvért, vámpírt. Kényszerű száműzetése napjaiban elszántan kereste az élők társaságát, a halandók világának peremén sétáló szörnyeteg kapcsolatot akart létesíteni prédájával. Megpróbált nemcsak táplálékként, hanem érző lényként tekinteni rájuk. Időnként sikerült is neki.

A hold eközben elhaladt a monostor masszív kőfalai mögött. A vámpír mozdulatlanul állt, úgy nézte az égi vándort. Csönd ült az erdőn, errefelé nem éltek farkasok, pedig most kaffogva, vonítva ugrándoznának, az ég felé emelnék pompás fejüket. Elmerült gondolataiban, ezért nem vette észre eddig a meglepő égi változást. A hold sárgás gömbje vörös fénnel izzott. Tudós szerzetesei magyarázattal szolgálhattak, eldöntötte, amint alkalma nyílik rá, meg is kérdezi őket. Most egyelőre beírta azzal, hogy némán gyönyörködött benne. Lenyűgözte a látvány, eddigi léte során még soha nem látott ehhez foghatót. De most figyelme elterelődött,